

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **T. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí vízového odboru Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 7. 2019, č. j. 310365-2/2019-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí vízového odboru Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 7. 2019, č. j. 310365-2/2019-VO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 9. 10. 2019 domáhala přezkoumání rozhodnutí vízového odboru Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 7. 2019, č. j. 310365-2/2019-VO (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení víza podaná dne 4. 7.

2019 proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Ruské federaci (dále jen „ZÚ Moskva“) ze dne 17. 6. 2019 o zamítnutí žádosti č. QMOB201905310264 o udělení krátkodobého schengenského víza podle ustanovení čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) z důvodů, že jeden nebo více členských států považují žalobkyni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států.

II. Obsah správního spisu a napadené rozhodnutí

2. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
3. Dne 31. 5. 2019 podala žalobkyně ve vízovém centru žádost o krátkodobé schengenské vízum za účelem turistickým k jednomu vstupu s předpokládanou dobou trvání pobytu do 90 dní.
4. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019 byla žádost žalobkyně č. QMOB201905310264 o udělení krátkodobého schengenského víza zamítnuta, a to z důvodu, že jeden nebo více členských států ji považuje za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 tzv. Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni předáno dne 24. 6. 2019.
5. Dne 4. 7. 2019 podala žalobkyně podle ustanovení čl. 32 odst. 3 vízového kodexu a § 180e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost č. QMOB201907100441 o nové posouzení důvodů neudělení schengenského víza. V této žádosti žalobkyně uváděla obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
6. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019, č. j. 310365-2/2019-VO, byla žádost žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení schengenského víza zamítnuta.
7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza dle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Ruské federaci shledáno v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Dále uvedl, že žalobkyni byla žádost o udělení schengenského víza zamítnuta na základě stanoviska Ředitelství služby cizinecké policie ČR, z něhož vyplynulo, že jeden nebo více členských států žalobkyni považují za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Žalovaný tak dospěl k závěru, že byly dány důvody pro neudělení krátkodobého víza žalobkyni, které jsou v souladu s důvody stanovenými v čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu.

III. Žaloba

8. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že rozhodnutí ZÚ Moskva o zamítnutí její žádosti o vydání krátkodobého schengenského víza neobsahovalo žádné konkrétní důvody, které konzulát k rozhodnutí vedly, s výjimkou obecné citace: *„jeden nebo více členských států žadatelku považují za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu*

čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států.“ K tomu žalobkyně uvedla, že nespáchala žádný skutek proti České republice ani proti jinému členskému státu schengenského prostoru, pro který by mohla být považována za hrozbu pro kterýkoliv z těchto subjektů nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoliv ze členských států Evropské unie či států tvořících schengenský prostor. Rovněž napadené rozhodnutí se opírá pouze o odkaz na právní normy (vízový kodex, Schengenský hraniční kodex), nikoliv však na skutky, kterých se měla žalobkyně údajně dopustit. S důvody neudělení krátkodobého víza nebyla žalobkyně ani rámcově seznámena. Odkaz na stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ČR rovněž podle názoru žalobkyně není důkazem, že by se něčeho dopustila.

9. Žalobkyně dále vyjádřila domněnku, že rozhodnutí ve věci její žádosti o vydání krátkodobého schengenského víza souvisí s rozhodnutím České republiky ve věci jejího bývalého manžela S. K., který byl z ČR neznámého důvodu vyhoštěn. K tomu poukázala na skutečnost, že se stala obětí podvodu při vzniku svého manželství ze strany jejího bývalého manžela, který před ní zatajil svůj psychický zdravotní stav a prezentoval se mimo jiné falešnými akademickými tituly, které protiprávně užíval. Žalobkyně zdůraznila, že se od podnikání svého bývalého manžela distancovala a že její manželství, ve které vkládala naděje, byl „tragický omyl“. Rozhodnutím smírčího soudce soudního obvodu č. 27 okresu Dorogomilovo města Moskvy, č. j. 2-210/19 ze dne 28. 6. 2019, bylo manželství žalobkyně a pana K. rozvedeno. Žalobkyně podotkla, že nikdy neměla zájem se usadit k trvalému pobytu v České republice, ani zde pracovat. Žalobkyně je vědeckou pracovnící a vysokoškolskou učitelkou; cílem její žádosti bylo získat krátkodobé vízum do států schengenského prostoru za účelem zvyšování své odborné kvalifikace.
10. Ze shora uvedených důvodů proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ZÚ Moskva, zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě ze dne 14. 1. 2020 navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum bylo přijato dle ustanovení čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a to na základě stanoviska Ředitelství služby cizinecké policie ČR, které sdělilo, že žalobce je osobou, kterou jeden nebo více členských států považují za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 tzv. Schengenského hraničního kodexu. Žalovaný dále odkázal na ustanovení § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které ze soudního přezkumu vylučuje důvody, které vedly k vydání stanoviska policie, tj. předmětem soudního přezkumu může být toliko postup, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že rozhodnutí ZÚ Moskva se opírá právě o negativní stanovisko cizinecké policie ze dne 14. 6. 2019 zaslané ZÚ Moskva prostřednictvím vízového systému EVC. Žalovaný konstatoval, že si během řízení vyžádal v souladu s § 180e zákona o pobytu cizinců stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ČR, které ve svém vyjádření ze dne 26. 7. 2019 potvrdilo, že žalobkyně je považována za předmětnou hrozbu. Toto vyjádření bylo pro žalovaného závazné. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobkyně nezpochybnila, že postup vedoucí k vydání rozhodnutí ZÚ Moskva, resp. k vydání napadeného rozhodnutí splňoval požadavky stanovené vízovým kodexem, tj. že existuje „záznam“ (stanovisko cizinecké policie), jímž byla napadená rozhodnutí odůvodněna.

12. V podání ze dne 10. 11. 2022 žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47, který odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken. Tento uvedl: „že členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza na základě čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013, z důvodu, že jiný členský stát vznesl námitku proti udělení víza, ukládá povinnost označit v tomto rozhodnutí členský stát, který tuto námitku vznesl, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí zakládající se na této námitce, spolu s případným opodstatněním důvodů uvedené námitky, jakož i orgán, u kterého může žadatel podat prostředek nápravy, který má k dispozici v tomto jiném členském státě...“. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie platí ex tunc a tedy jej lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí, a to i přesto, že rozsudek Soudního dvora Evropské unie v době vydání rozhodnutí správních orgánů nebyl vydán. Nad rámec uvedeného žalovaný doplnil, že účel cesty žalobkyně již pominul a žaloba je tedy dle jeho názoru již bezpředmětná.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
14. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a souhlas žalobkyně soud ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. presumoval.
15. Podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců „jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.“
16. V daném případě však žalobkyně žádala o krátkodobé schengenské vízum, tudíž se na ni výluka ze soudního přezkumu nevztahuje a její žaloba je tak projednatelná ve správním soudnictví.
17. V projednávané věci se jedná o posouzení, zda napadené rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění zamítnutí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e zákona o pobytu cizinců. Konkrétně jde o otázku, zda žalovaný měl v napadeném rozhodnutí specifikovat důvody, pro které je žalobkyně považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a to včetně označení členského státu, pro který tuto hrozbu žalobkyně představuje.
18. Při vydávání víz aplikují orgány České republiky právo Evropské unie, a to vízový kodex, příp. směrnici 2004/38/ES (v případě rodinných příslušníků občana Evropské unie).
19. Podle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu: „Aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, pokud žadatel je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odeprání vstupu ze stejných důvodů.“

20. Podle odst. 2 téhož ustanovení: „Rozhodnutí o zamítnutí a důvody, na nichž se zakládá, se oznámí žadateli prostřednictvím standardního formuláře uvedeného v příloze VI.“
21. Podle odst. 3 téhož ustanovení: „Žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu. Členské státy poskytnou žadatelům informace týkající se postupu, který je třeba při odvolání dodržet, jak je stanoveno v příloze VI.“
22. Čl. 32 odst. 3 vízového kodexu tak přiznává žadatelům, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, právo na odvolání. Obsah tohoto práva byl vymezen rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017 ve věci Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych (C-403/16). Podle něho se podmínky opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza řídí vnitrostátním právem každého členského státu, přičemž musí být dodrženy zásady rovnocennosti a efektivit. Řízení o opravném prostředku musí v určitém stadiu řízení zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu.
23. Opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza je upraven v § 180e zákona o pobytu cizinců; jde o žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza.
24. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců cizinec je oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
25. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. (...) V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.*
26. Judikaturou správních soudů je tento opravný prostředek nahlížen jako speciální typ řádného opravného prostředku, přičemž rozhodnutí o tomto opravném prostředku je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2013, č. 1 Ans 9/2013-39).
27. Podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *pokud rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, jsou tyto důvody z přezkoumání soudem vyloučeny.*
28. Podobnou věcí na obdobném skutkovém základě, kdy žalovaný rovněž zamítl žádost žadatele o nové posouzení důvodů neudělení víza z důvodu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021 – 47, jak ostatně poukazoval i žalovaný. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že na projednávaný případ přímo dopadají závěry rozsudku SDEU ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken, dle kterého „[č]lánek 32 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013, ve spojení s článkem 47

Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán jednak v tom smyslu, že členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza na základě čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013, z důvodu, že jiný členský stát vznesl námitku proti udělení víza, ukládá povinnost označit v tomto rozhodnutí členský stát, který tuto námitku vznesl, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí zakládající se na této námitce, spolu s případným opodstatněním důvodů uvedené námitky, jakož i orgán, u kterého může žadatel podat prostředek nápravy, který má k dispozici v tomto jiném členském státě, a jednak, že pokud je proti těmto rozhodnutím podáno odvolání na základě čl. 32 odst. 3 nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013, nemohou soudy členského státu, který toto rozhodnutí přijal, zkoumat materiální legalitu námitky proti udělení víza, kterou vznesl jiný členský stát“. V bodech 45-46 citovaného rozsudku SDEU dále vyslovil, že „právo na účinný prostředek nápravy zakotvené v článku 47 Listiny vyžaduje, aby se žadatel, jehož žádost o udělení víza byla zamítnuta proto, že určitý členský stát vznesl námitku z některého z důvodů uvedených v čl. 32 odst. 1 písm. a) bodě vi) vízového kodexu, mohl dozvědět konkrétní důvod pro zamítnutí, na němž je toto rozhodnutí založeno, jakož i to, který členský stát námitku proti udělení tohoto dokumentu vznesl. Odůvodnění v šesté kolonce standardního formuláře je tedy sice předem definováno, jak vyplývá z bodu 39 tohoto rozsudku, avšak příslušný vnitrostátní orgán musí v případě použití důvodu pro zamítnutí žádosti uvedeného v čl. 32 odst. 1 písm. a) bodě vi) vízového kodexu v oddíle standardního formuláře nazvaném „Poznámky“ upřesnit totožnost členského státu nebo členských států, které vznesly námitku proti udělení víza, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, který se zakládá na této námitce, spolu s případným opodstatněním důvodů uvedené námitky.

29. Podle závěrů SDEU bylo povinností žalovaného v napadeném rozhodnutí specifikovat jednak, který z členských států Evropské unie považuje žalobkyni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, či veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a dále uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, tj. v čem konkrétně je spatřováno naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení vízového kodexu. V projednávané věci však žalovaný těmito požadavkům nedostál, když v napadeném rozhodnutí neoznačil ani členský stát, který v žalobkyni spatřuje hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, ani nespecifikoval důvody, pro které je žalobkyně za takovou hrozbu považována.
30. Z dikce § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podle závěrů Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by správní orgány nemusely zdůvodňovat zamítnutí žádosti o udělení víza v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu výše citovaného ustanovení vízového kodexu. Z tohoto ustanovení vyplývá toliko to, že správní soudy nemohou takové důvody, pro které je žadatel jiným členským státem EU považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnosti, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, podrobit svému přezkumu, což ostatně potvrdil též SDEU ve věci *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4Azs 323/2021 – 47).
31. Jak Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku dále poznamenal, vyslovené závěry v žádném případě neznamenaají, že by žalovaný musel v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět v plném rozsahu též informace podléhající režimu ochrany ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. I v těchto případech by ovšem žadatel měl být informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při

zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti (viz též rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 – 221, č. 2544/2012 Sb. NSS).

32. Městský soud uzavírá, že žalovaný pochybil, pokud dospěl k závěru, že s ohledem na § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není nutné v napadeném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e zákona o pobytu cizinců uvést důvody, pro které je žalobkyně považována za hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Ze shora přestěžené judikatury SDEU dopadající na nyní posuzovaný případ totiž jasně vyplývá, že správní orgány musí do odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza zahrnout jednak údaj ohledně členského státu, ve kterém je žadatel za hrozbu ve výše uvedeném smyslu považován, jakož i vysvětlení konkrétního důvodu, v čem je tato hrozba s ohledem na osobu žalobkyně spatřována. Na právě vyslovených závěrech nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný rozhodoval na základě stanoviska cizinecké policie. Existence závazného stanoviska sama o sobě totiž nemůže odůvodnit absenci uvedení konkrétních důvodů, pro které žalobkyně představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Pro posouzení věci rovněž není relevantní, zda účel cesty žalobkyně do schengenského prostoru nyní již pominul, neboť soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Otázkou, zda v daném případě existují či neexistují věcné důvody, které by byly překážkou pro vystavení krátkodobého schengenského víza pro žalobkyni, se soud za situace, kdy konkrétní důvody, pro které žalobkyně představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, v napadeném rozhodnutí absentují, pro předčasnost nezabýval. Městský soud zdůrazňuje, že správní soudnictví je založeno na kasačním principu; správní soud tak není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. soudem nalézacím, nýbrž přezkumným.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Na základě shora uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu